

РЕШЕНИЕ

№ 2420

гр. София, 13.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.03.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **936** по описа за **2022** година докладвано от съдия Геновева Йончева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в (ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „В., Н., Л. - 2014“ Е., представлявано от управителя Н. С. Н., чрез адв. Н. Г., срещу решение от 7.12.2021 г., постановено по НАХД № 14126/2020 г. по описа на Софийския районен съд (СРС), 147 състав, с което е потвърдено издаденото срещу него Наказателно постановление (НП) № 23 - 003196 от 28.09.2020 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област за налагане на имуществена санкция в размер на 1 500 (хиляда и петстотин) лева на основание чл. 416, ал. 5, във вр. с чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ).

В касационната жалба се обосновават доводи за неправилност на съдебното решение, поради наличие на касационни основания по чл. 348, ал. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) – нарушение на закона, допуснато съществено нарушение на процесуални правила, явна несправедливост на наложеното наказание. Касаторът обосновава защитна теза, че дължимото на работника Д. Б. Д. трудово възнаграждение за м. април 2019 г. е действително изплатено, но служителят е проявил недоброе съвестност, като целенасочено е отказвал да подпише предявените

му ведомости за заплати. По тази причина работодателят е бил възпрепятстван да изпълни предписанието на контролните органи, като е поставен в обективна невъзможност да удостовери, че е изпълнил задължението си по чл. 128, т. 2 КТ. Позовавайки се и на показанията на разпитаните в съдебното производство свидетели Р. К. и Г. Х., касаторът твърди злонамерено поведение на служителя, поради което не е могъл да установи, че е изправна страна в трудовото правоотношение. Претендира отмяна на съдебния акт, а в условията на евентуалност моли касационната инстанция да приложи нормата на чл. 415в, ал. 1 КТ, като ангажира отговорността му в хипотезата на маловажност на нарушението.

Ответникът – Директорът на „Дирекция инспекция по труда“- Софийска област, в с.з. чрез юрк. Х., оспорва касационната жалба. Претендира разноска за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационното оспорване.

Административен съд – София град, IX-ти касационен състав, намира, че жалбата е подадена от надлежна страна, в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, срещу акт, подлежащ на касационно оспорване, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

За да обоснове извод за законосъобразност на процесното НП, СРС е приел за установено, че по повод подаден сигнал от Д. Б. Д. , на 01.07, 17.07 и 24.07.2020 г. е била извършена проверка от служители при Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област за спазване на трудовото законодателство от страна на „В., Н., Л. - 2014“ Е.. Съставен е Протокол за проверка № ПР2019122/24.07.2020 г., в който се съдържа констатацията на контролните органи, че не са налице доказателства за изплащане на трудовото възнаграждение на служителя за м. април 2019 г. Дадени са предписания на работодателя, като по т. 6 от № ПР2019122/24.07.2020 г. е указано в срок до 12.08.2020 г. дружеството да удостовери изплащането на дължимото на Д. Д. за м. април 2019 г. трудово възнаграждение съгласно разпоредбата на чл. 270, ал. 3 КТ. Последващата проверка по Протокол № ПР2023291/17.08.2020 г. е установила, че проверяваното дружество не е изпълнило задължителните предписания, дадени с Протокол № ПР2019122/24.07.2020 г., с което е бил осъществен състава на нарушението по чл. 415, ал. 1 КТ. Съставен е Акт № 23-003196/17.08.2020 г. за установяване на административно нарушение (АУАН), въз основа на който е издадено процесното НП № 23 - 003196 от 28.09.2020 г. за налагане на имуществена санкция на жалбоподателя „В., Н., Л. - 2014“ Е., определена от административнонаказващия орган в минимално посочения в чл. 415, ал. 1 КТ размер от 1 500 лева.

При така установената фактическа обстановка първоинстанционният съд е приел за спазени установените в чл. 34 ЗАНН срокове за образуване на административнонаказателното производство и за издаване на НП. Счел е, че съставеният АУАН има необходимото съдържание по чл. 42 ЗАНН, а издаденото въз основа на него НП отговаря на изискванията на чл. 57 ЗАНН. Съдът е пристъпил към преценка на събраните по делото доказателства и доказателствени средства. Намерил е за доказано извършеното от работодателя нарушение на чл. 415, ал. 1 КТ, доколкото не са налице опровергаващи доказателства, сочещи обективното изпълнение на предписанието по т. 6 от Протокол № ПР2019122/24.07.2020 г. В тази насока съдът е посочил, че показанията на разпитаните св. Р. К. и Г. Х. са неотнормими, т.к. не съдържат конкретни възприятия на свидетелите относно факта получил ли е Д.

трудовото си възнаграждение за м. април 2019 г. Като неотнормими са преценени и приобщените по делото извлечения от банкови сметки на Д., както и копия на документи от кредитното досие на лицето във връзка с договор за жилищен влог. Съдът е извел извод, че чрез бездействието си дружеството жалбоподател е осъществило от обективна страна посоченото в АУАН и в НП административно нарушение. Акцентирал е, че предписанието на контролните органи съставлява принудителна административна мярка по смисъл на чл. 22 ЗАНН, която не е била оспорена по съответния ред и е влязла в законна сила. От тази позиция съдът е счел, че възраженията на оспорващия срещу съдържанието на самото предписание са неотнормими към предмета на спора, свеждащ се до изясняване на въпроса дали е налице описаното в НП неизпълнение на задължително предписание. Отричайки приложимостта в случая на привилигирания състав на чл. 415в, ал. 1 КТ и общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН за „маловажност“ на нарушението, съдът е извел решаващ извод за законосъобразност и обосновааност на процесното НП.

Обжалваното съдебно решение е валидно, допустимо и правилно.

Постановено е при точен и обективен анализ на събраните по делото доказателства, при вярно установена фактическа обстановка, на основата на която са формирани правилни и законосъобразни правни изводи относно вмененото на дружеството неизпълнение. По делото е доказано, че касаторът, в качеството си на работодател, е осъществил от обективна страна състава на нарушението по чл. 415, ал. 1 КТ, като в определения му срок – до 12.08.2020 г., не е изпълнил предписанието на контролните органи да удостовери изплащането на дължимото за м. април 2019 г. възнаграждение на служителя Д. Б. Д. по реда на чл. 270, ал. 3 КТ. Обективираното в т. 6 от Протокол за проверка № ПР2019122/24.07.2020 г. предписание съставлява по своята правна същност принудителна административна мярка по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ, която не е била оспорена и е влязла в законна сила. Към датата на извършване на последващата проверка, а и в по-късен момент, жалбоподателят не е представил доказателства и не е установил изпълнение на предписанието на контролните органи.

Недоказани са останали твърденията на касатора, че служителят е получавал редовно месечните си възнаграждения, но е отказвал да подпише ведомостта за заплати. По аргумент от чл. 270, ал. 3 КТ изплащането на трудовото възнаграждение би могло да се удостовери не само чрез подпис във ведомост, но и по някой друг от предвидените в разпоредбата начини - чрез разписка или чрез предоставяне на банково извлечение за извършен превод по сметка на работника. Такива доказателства не са представени, а обосновааната в жалбата защитна теза идва да покаже, че в дружеството е установена една порочна практика да се изплащат възнаграждения без да е налице писмена следа за извършеното плащане, респ. и за неговия размер. Установеното в закона задължение за работодателя да удостоверява изплащането на трудовото възнаграждение представлява гаранция за спазване правото на работника да получи в срок и в пълен размер възнаграждение за положения труд. Като не е сторил това и не е изпълнил даденото предписание, жалбоподателят е допуснал нарушение, което правилно е санкционирано от ответника.

Съответни на доказателствата по делото са мотивите на първоинстанционния съд, въз основа на които е обосноваан извод за липса на основания за приложение на привилигирания състав на чл. 415в, ал. 1 КТ. Както правилно е посочено в съдебното решение, специалният състав по глава X., раздел II от КТ на "маловажно" административно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата

разпоредба на чл. 28 ЗАНН, според която за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. В тази насока СРС правилно е съобразил и Тълкувателно решение № 3 от 10.05.2011 г. на ВАС по т. д. № 7/2010 г. Правилно са разграничени материалноправните предпоставки за квалифициране на "маловажните" нарушения по КТ съгласно нормата на чл. 415в, ал. 1 от Кодекса. За да намери приложение цитираната разпоредба, следва да е установено по делото, че 1. нарушението е отстранено веднага след установяването му по реда на КТ и 2. от него не са настъпили вредни последици за работници и служители. При това в тези случаи не е предвидено освобождаване от административнонаказателна отговорност /за разлика от тези по чл. 28 ЗАНН/, а налагане на същото по вид административно наказание - парична санкция, но в многократно по-нисък размер.

В случая нарушението по същество е свързано със засягане на едно от най-важните права на гражданите – правото да получат възнаграждение за положения от тях труд, нарушаването на което пряко рефлектира в правната им сфера. Касае се за неизплатено на работника трудово възнаграждение, представляващо основен доход и източник на средства за издръжка, което всякога индикира настъпили неблагоприятни вредни последици, доколкото лицето е било лишено от възможността да се ползва от възнаграждението си за престоирания труд. Това обстоятелство категорично изключва възможността за квалифициране на санкционираното изпълнение на задължение като маловажно такова в контекста на чл. 415в, ал. 1 КТ, до какъвто правилен и законосъобразен извод е достигнал и първоинстанционният съд.

Бланкетно изложените възражения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила са неоснователни. Не се констатира допуснати грешки в съдопроизводствените действия на съда. В оспореното решение са изложени убедителни мотиви за съставомерността на допуснатото нарушение, неговата безспорна установеност, както и относно вида и размера на наложената санкция. Правилно съдът е приел, че последната е справедлива, като определена в размер на минимума, предвиден в санкционната норма.

При липсата на касационни основания по чл. 348, ал. 1 НПК, настоящият съдебен състав намира, че проверяваното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и своевременно заявеното от процесуалния представител на ответника искане за разноси, на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН в полза на Дирекция "Инспекция по труда" – Софийска област следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за касационна инстанция в размер на 80 (осемдесет) лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1-во АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд – София-град, IX-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 7.12.2021 г., постановено по НАХД № 14126/2020 г. по описа на Софийския районен съд, 147 състав.

ОСЪЖДА „В., Н., Л. - 2014“ Е., ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление:

[населено място], [улица], представлявано от управителя Н. С. Н., да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ - Софийска област юрисконсултско възнаграждение за касационната инстанция в размер на 80 /осемдесет/ лева.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.